
KTO BOLA BERTHA DUDDE?

AUTOBIOGRAFIA

Od 15. júna 1937 si zaznamenávam oznámenia, ktoré prijímam skrze vnútorný hlas. Aby som urobila zadosť častým želaniam mojich priateľov, týmto dám krátke vysvetlenie ohľadom môjho duchovného preberania a opíšem moju životnú cestu a moje zmýšľanie a presvedčenie.

Narodila som sa 1. apríla 1891 v Liegnitzi v Schilesii, ako druhá dcéra akademického maliara Karla Duddeho a s mojimi šiestimi súrodencami som žila v rodičovskom dome v harmonickom detstve. Už veľmi skoro som sa zoznámila so starosťami života. Aby som mohla byť mojim rodičom nápomocná, tak som sa v mojom sklone k šitiu stále šikovne precvičovala a potom tým zarábala peniaze. Peňažná chudoba mojich rodičov a s tým idúce starosti, ale naďalej ostávali, tak som sa rozhodla pritom zotrvať a stať sa pre rodinu užitočnou až do poslednej chvíle.

Moji rodičia patrili k rozdielnym vierovyznaniam. Otec bol protestant, matka katolíčka. Nás deti vychovávali v katolíckej viere, ale žiaden nátlak, alebo prísnosť sme nikdy nezažili kvôli praktizovaniu cirkevných zvyklostí, preto potom mohlo vo svojich neskorších dňoch každé dieťa reprezentovať v úplnej slobode to náboženstvo, ktoré si samo vybralo.

Bola som nábožná, ale nevedela som sa úplne podriadiť ustanoveniam katolíckej náuky, hoci som si Cirkev ako takú vážila. Ale pre mňa nebolo možné reprezentovať navonok niečo, čo som vnútorne neprijala s úplným presvedčením. Preto som už teda naďalej do kostola nechodila, nepočúvala som kázania, nemala som nijaké poznatky z Biblie, nečítala som ani náboženské, ani náučné písma a nepridala som sa ani ku nejakej sekte a ani k nejakému inému duchovnému smerovaniu.

Kto pozná učenie katolíckej viery, ten vie, že do akých ťažkostí sa so svojim svedomím dostane človek, ktorý sa od nej chce odlúčiť. Toho som nebola ušetrená ani ja. Vystala vo mne otázka: Čo a kde je pravda? Pri modlení sa Otčenáša som často krát úpenlivo prosila, aby mi Pán predsa len dovolil nájsť Jeho Ríšu. A táto modlitba našla vypočutie. To sa stalo 15. júna 1937. Modlíla som sa a dávala pozor na svoje vnútro, pričom som bola v úplnej tichosti. V takomto stave som sa nachádzala často krát, lebo počas toho ma vždy zaplavil úžasný mier a myšlienky, aké som vtedy dostala - v oblasti srdca, nie v hlave - mi dávali vždy útechu a silu.

Ešte som vtedy nevedela, že tieto myšlienky mi boli „dané“. Kým ma potom jeden mimoriadny „snový zážitok“ - čo sa neskôr ukázal byť snom pravdivým - pobádal ku tomu, aby som si tieto myšlienky zapísala. Takto som aj v tento pamätihodný deň dávala pozor na svoje vnútro a čisto, jasne a rozhodne som dostala niekoľko slov, ktoré som si aj zapísala. Toto bola prvá kapitola, ktorá mi bola daná a začínala sa týmito slovami: „Na počiatku bolo slovo! Te Deum (chvála) zaň Stvoriteľovi Neba a Zeme!“

Potom prišli pochybnosti: „Napísala si toto od seba?“ Stručne: zápasila som, modlila som sa a viedla veľa vnútorných bojov, ale slová znova a znova prichádzali, ako jedna rieka, jedna hojnosť a nadbytok múdrosti, od ktorej som sa celá zachvievala. Boh Sám mi až zobral moje pochybnosti, odpovedal mi a vtedy som Ho v jeho slovách spoznala ako Nebeského Otca. Moja viera vzrástla, pochybnosti sa zmenšili a dennodenne som od Neho dostávala slová nové, ktoré som zapisovala.

Obsah zapísaných vecí vysoko prevyšoval moje vlastné vedomosti. Nikdy nepočuté, alebo čítané slovné spojenia, cudzie jazykové a vedecké pomenovania a odkazy pritekali nezadržateľne ku mne. Okrem toho aj doteraz nikdy nepočuté láskyplné vyjadrenia Nebeského Otca, ktoré napokon dali útočisko a objasnenie na všetky otázky života.

Preberanie „slov“ sa deje takýmto spôsobom: po vrúcnej modlitbe a po krátkom vzchopení sa sústredím na svoj vnútrajšok. Odtiaľ zakrátko prichádzajú jasne sformované myšlienky, ktoré po jednom a rozhodne plynú - vždy 3-4 jedna za druhou - podobne, ako oznamovanie prímorského počasia rozhlasovým hlásateľom k jeho poznačeniu si ľuďmi. Pomaly, aby som mohla pohodlne spolu zapisovať a skladať vetu za vetou. Slová zapisujem stenograficky, ako pri diktovaní a to bez toho, aby som sa na tom myšlienkovy či tvorivo podieľala. Počas toho vôbec nie som v takzvanom stave tranzu, vety tiež neupravujem, lež slová - tak povediac - po jednom priskočia ku mne a to bez toho, aby som počas priebehu písania pochopila súvislosti toho, čo zapisujem.

Až po dňoch, niekedy po týždňoch stenografiu prevediem do riadneho písma bez toho, že by som to pred tým vôbec čítala - od slova do slova - aby som na tom aj jedinú slabiku pozmenila, alebo „opravila“ a tiež na žiadny prípad ku tomu nič nepridávam a dodatočne neštylizujem zmysel napísaných oznámení.

Doba jedného takéhoto diktátu je približne pol hodina. Výslovne by som rada upriamila pozornosť na to, že tento priebeh u mňa nevyžaduje žiaden stav nátlaku, alebo extázy. Všetko prebieha triezvo a jednoducho, bez napätia, alebo bez ovplyvňovania vlastnou vôľou. Hoci kedy môžem tento priebeh prerušiť a po hodinách či dňoch sa môžem opäť vrátiť v polovičke zastavenému oznámeniu aj uprostred vety a v písaní pokračovať. Bez prečítania toho, čo už bolo pred tým napísané, diktovanie do pera opäť plynulo pokračuje ďalej. Teda moja vôľa je oslobodená od každého nátlaku, ako chcem - tak sa deje, slúžim Božej Vôli, teda robím to, čo je Jeho Svätá Vôľa.

Môžem povedať, že do Božích Právd som bola uvedená ako jedna začínajúca školáčka. Do pojmov, ktoré boli v každom ohľade neznáme a takými aj byť museli. Len po rokoch som dostala potvrdenie mojich prebratých slov zo strany inej, keď sa mi dostali do rúk knihy Štajerského mystika Jakoba Lorbera. Nikto nemôže pochopiť, že aká som bola šťastná pri čítaní veľkého diela Jakoba Lorbera: „Veľké Evanjelium Jánovo“ a „Detstvo Ježišovo“. Len teraz som sa dozvedela aj to, že Pánovo Slovo dostali aj iní, že Boh, Pán, v každom čase hovoril ku svojim deťom a naďalej aj hovorí, veď predsa nekonečná láska a milosť Nebeského Otca ani vôbec nemôže konať inak.

U Lorbera som teraz znova našla to, čo predtým bolo dané mne. Prevzaté oznamy boli pre mňa mnohokrát nepochopiteľné, ale Nebeský Otec mi láskyplne dal na všetko vysvetlenie. Úžasné a podivuhodné sú zážitky a udalosti, ktoré sa jednotlivito ani nedajú vymenovať, ktoré avšak znova a znova poukazujú na nepredstaviteľnú blahosklonnosť a štedrosť Nebeského Otca.

Kvôli chýbajúcemu všeobecnému vzdelaniu som vždy vyzerala ako neskúsená. Chýbajúce peniaze a čas mi znemožnili, aby som mohla čítať dobré knihy, alebo aby som navštevovala prednášky. Poznala som len napätú prácu od skorého rána až do neskorého večera. Napriek tomu som ale denne prijala štedré množstvo duchovného bohatstva, avšak bez toho, aby som ešte vedela, že pre koho to dostávam.

To, že som zhora prichádzajúce slová bez protirečenia prijala, súvisí s mojím úplným nedostatkom znalosti Biblie a katolíckeho písma a učenia. Podľa mojich terajších skúseností jeden

„seriózny katolík alebo protestant“, ktorého znalosti sú zakorenené v dogmatickom učení, je príliš proti tomu zameraný, aby sa k týmto Božským novým slovám zjavenia mohol bližšie priblížiť bez odporu a bez výhrad a tým ich nechať v sebe uzrieť.

Napriek tomu však sú na viacerých fakultách takí vedci, ktorí si s rastúcim záujmom osvojili tieto Božské učenia a vedú o ňom vážne diskusie. Ich záujmom nie je iba nevyvrátiteľné vysvetlenie pôvodu hmoty a jej možné rozpustenie, ale aj odôvodnenie vzniku falošného učenia rôznych náboženstiev a vyznaní. Prostredníctvom mňa prijaté oznámenia preukazujú, že z čoho sa skladá omyl a každého vyzývajú, aby poukazovali na akékoľvek falošné učenia, kdekoľvek by sa aj na to našla príležitosť.

Každý má vo svojej slobodnej vôli, či Pánove slová prijme, alebo nie. Ale kto ducha Pánových slov raz pochopil a napriek tomu sa podľa nich nechová, teda podľa nich nežije a nekoná, ten tým ešte viac zväčšuje svoju vzdialenosť medzi ním a Nebeským Otcom. Potom ani neprijme varovné slová lásky, čím sa nevyhnutne podriaďuje tvrdosti zákona a akonáhle príkazy Božie nechá bez povšimnutia, neželane stratí svoju mieru milosti.

Skrze milosť Božiu ľudia znova dostanú Evanjeliá, no Boh popritom s dôraznou vážnosťou pripomína ľuďom účel ich existencie. Takto sa pokúša milosrdná láska Božia ešte zachrániť pred obratom, čo sa ešte zachrániť dá - keďže ten sa s určitosťou dostaví! Čas, o ktorom jasnovidci a proroci v každej dobe dávali ľuďom správy - čas konca - sa začal!

Podľa mojich záznamov Pán nerobí rozdiely medzi svojimi deťmi. „Príďte ku Mne všetci!“ - takto znie Jeho volanie. Dobré pre toho, kto počúvne Jeho volanie a nasleduje Ho. Boh miluje svoje deti a všetkých ich chce urobiť šťastnými - hoci oni nechcú vôbec nič o Ňom vedieť.

Zaznamenané 22. Novembra 1953

Bertha Dudde

Bertha Dudde si 18.09.1965 už mohla odložiť svoj pozemský obal a navrátiť sa do Nebeského Otcovského domu.